

Deze beide kunstwerken toonen, dat Wienecke hier veel en goed leerde, want zij zijn van de school die Chaplain, Roty en Charpentier voortbracht — zoo ik mij veroorloven mag hier van school te spreken.

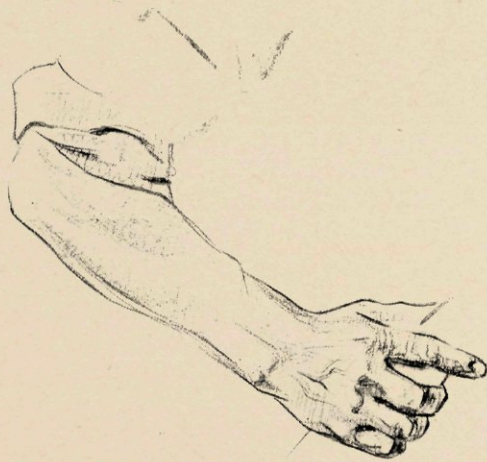
Maar vóór de jonge beeldhouwer streefde naar de eer, met deze genoemden te kunnen vergeleken worden, had hij een andere school doorgemaakt, waarin de lessen van vele meesters hem ten goede waren gekomen.

Met welk een oprechte vereering voor het grondig onderwijs, dat hij als beginneling op de Quellinus school te Amsterdam, van zijn zestiende tot zijn negentiende jaar genoot, heb ik hem meermalen hooren spreken over den waardigen meester Bart van Hove. Door dezen heeft hij zijn verlangen naar meer zien aanvuren, want deze was het die de jonge aspiraties van den leerling wist vorm te geven. Van Hove's lessen in beeldhouwen en theoretische anatomie, die van den heer Bourgonjon in het ornament-boetseeren, en die van den heer Visser in het teekenen, hebben Wienecke voor zijn verderen weg naar zijn kunstideaal degelijk voorbereid; een weg die hem, nog jong, veel doornen naast rozen deed garen.

Van Amsterdam ging hij naar Antwerpen, aan welks akademie, ondanks de ongunstige voorwaarden, waarin de ateliers en het onderwijs verkeerden, door gebrekkig licht, onvoldoende plaats en slechte tijdver-

NIET-UITGEVOERD ONTWERP VOOR DE
BOEREN-MEDAILLE.

DETAILTEKENING VOOR DE BOEREN-MEDAILLE.
(NIET UITGEVOERD.)

deeling, voor beeldhouwers veel belangrijks te zien is. Na hier twee-en-een-half jaar vlijtig gestudeerd te hebben, toog hij naar Brussel en kwam daar, op de Koninklijke Akademie voor Schoone Kunsten, onder de uitstekende leiding van Charles van der Stappen, wiens artistiek onderwijs in compositie en ornamentiek en, nog meer, wiens meelevens met zijn leerlingen Wienecke tot groot nut is

geweest. Daar deed hij veel aan het maken van kunstvoorwerpen, onder het persoonlijk toezicht van Van der Stappen, en tegelijk begon hij, wanneer zijn studies hem er den tijd toe lieten, thuis portretten in relief van zijn vrienden uit te voeren. „Zoo kwam ik vanzelf tot de medaille-kunst,” zeide hij, toen hij mij den korten loop van zijn jong artistenleven voor het eerst verhaalde.

Het is hem daarin gegaan als de meeste groote moderne medailleurs, die oorspronkelijk beeldhouwers waren, en waarvan menigeen ook tevens beeldhouwer bleef.

Van Brussel, waar Wienecke anderhalf jaar studeerde, kwam hij naar Parijs, en begon zich hier, met de bedoeling mee te dingen naar den Nederlandschen Prix de Rome van 1896, geheel en al toe te leggen op het akademische, waarvoor hij de zeer interessante theorielessen aan de École des Beaux-Arts volgde, en tegelijk

veel werkte op vrije akademies.

Toen de uitslag van die mededinging was dat Wortman den eersten prijs verwierf en